

Матурантски састанак

Јун, врућина. Тежак ваздух повремено помера благи поветарац. У рано јутро, пљуснула је киша. Током преподнева, лењо је испаравала из тла, остављајући за собом препознатљив суморни дах. А сад, када је сунце полако пошло ка западу, чини се као да киша није падала. Седим крај отвореног прозора. Препознајем звуке са улице. Непозната дечица се довикују, трчећи за лоптом. Повремено их прекине оштар звук аутомобилског мотора. А онда, опет граја и узбуђење. Не могу да се усредсредим на одраз у огледалу. Не личим на себе. Шта године учине? Питам се јесу ли се и они толико променили.

А ту је и портрет. Извадила сам га из сећања, посебно за ову прилику. Нацртан брзо, пре педесет година, изгриженом оловком, на степеништу гимназије. И његов ситан, нејасан потпис у доњем десном углу. Давних дана, мрзела сам да гледам овај цртеж. Чинио ми се превише суровим и реалним. Очи су превише велике за уско лице, иза левог уха штрчи прамен косе... Никакав склад, само безизражајан поглед и неравна коса. Никада нисам примећивала велику лепоту нацртане девојке, о којој ми је стално причао, док нисам остарила. Од једне ситне боре до смежураних руку, од госпођице постала сам старица. Али портрет и даље изгледа исто. Зато ћу га вратити, у његове руке, данас. Ако мене не пропозна, препознаће свој цртеж.

Шетаћу до школе. Некадашњих петнаест минута хода сада више нису довољни. Крећем раније, штап је у руци и портрет у торби. Улица је постала мирна, влада лењо, послеподневно затишје. Зеленило шушка под налетом поветарца. Мирис комшијских липа шири се по околини. Сакривају ме од сунца, садећи ме у свој дебели хлад. Каква опојна природа! Увек ми је причао да највише воли зелену боју. Сваког лета цртао би пејзаже по ливадама. Волео је нагле пљускове и капљице кише на лишћу. Знам да је протраћио таленат који има. Живот га је одвео другим путем.

Пролазим поред Велике православне цркве. Небројено пута шетала сам поред ње а нисам примећивала њену лепоту. Застајем да је добро погледам. Прелепо сија под, сад већ умирућим, сунцем. На Главној улици влада позната ужурбаност која је присутна последњег радног дана у недељи. Млади, без брига, шетају улицом, гласно се смејући. Дубоко осећам да сам протраћила младост, радећи увек оно што се од мене очекивало. Када бих могла да се вратим у прошлост, много тога бих променила. Сат на торњу цркве откуцава осам пута. Касним!

Журим, колико ми ноге дозвољавају. Руке почињу да се тресу. Јесу ли они задовољни животима које живе? Умало сам заборавила на портрет! Стајем да га извадим из торбе. Десна ивица са потписом се у потпуности изгужвала. Покушавам да је исправим, тремо се ослањајући на штап. Морам да пожурим!

Гимназија је иста као и пре педесет година. Стоји горда и стара. Само је сада гломазна врата много теже отворити. И степенице су сада много стрмије. Јасно га видим како цепа папир и посматра ме крупним, зеленим очима, анализирајући сваку тачку на моме лицу. Тешко се пењем на други спрат, а онда их чујем! Са ходника звуче прилично весело, смејући се нечему мени непознатом. Улазим у свечану салу, осмехујући се. Стари познаници прилазе и весело ме поздрављају. Лакне ми кад видим да је време на њих утцало исто као и на мене. Стежем портрет и погледом га тражим по просторији. Нигде не проналазим његове зелене очи и дубоко у себи знам да неће доћи.

Напољу почиње киша.

Сања Иван 4-4, проф. српског језика и књижевности Јасмина Шолаја Раденковић